

Bezettingstijd in Nederland Onder de Duitse dwingeland

**Geheel in dichtvorm gezet
door A. MOCK**

**Wat Nederland tijdens de
5-jarige bezetting meemaakte**

**3e Verbeterde uitgave
12e Duizendtal**

Nadruk verboden

Prijs f 0.90

Het recht van voordracht van het geheele gedicht of gedeelten ervan voorbehouden.

N.V. JOHAN MULDER'S UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ, GOUDA

Bezettingstijd in Nederland Onder de Duitse dwingeland

Geheel in dichtvorm gezet

door

A. MOCK

Wat Nederland tijdens de
5-jarige bezetting meemaakte

3e Herziene Druk

12e duizendtal

Het recht van voordracht
van het geheele gedicht
of gedeelten ervan voor-
houden

Nadruk verboden

Prijs f 0.90

Voorwoord

Dit gedicht heb ik gemaakt, tijdens mijn onderduikerstijd. Zooals vele onzer landgenooten, dacht ik, dat 1944 ons de bevrijding zou brengen. Helaas, is dit voor een groot deel van ons land, niet zoo geweest. Ik meende daarom nog een korte beschrijving te moeten geven vanaf September 1944 tot aan de bevrijding van het geheele land op 5 Mei 1945.

A. M.

Uit de Pers:

. . . . Zondagavond hield de heer A. Mock, een voordracht, die goed in den smaak viel. Hij had in z'n langen onderduikerstijd (26 maanden) een gedicht gemaakt, dat alle door de Duitschers toegepaste schurkenstreken bevatte.

uit „de Voorlichter” 26-5-'45

De meening van Burgemeester

F. W. Baron van den Borch tot Verwolde

. . . . Dit gedicht was buitengewoon mooi en gaf de ellendige toestand, gedurende die jaren in ons land, buitengewoon weer. Het is een stuk van groote waarde, ook voor het nageslacht.

Den 10den Mei 1940 in den vroegen morgen,
Heel Nederland sliep nog zonder zorgen,
Kwamen als dieven in den nacht,
De Duitschers met hun lucht- en weermacht
Ons kleine land plotseling overvallen,
Om er ook hun „Heil Hitler” uit te brallen.
Eerlijkheidshalve zij hier echter verteld,
Dat onze regeering op de „hoogte” was gesteld.
Want hoewel onze neutraliteit om 4 uur was geschonden,
Kwam de gezant om 6 uur mededeeling doen van deze zonde.
De boodschap werd dus wel wat laat gebracht
Of, heeft hij soms op de eerste tram gewacht?
Zoo'n excuus zou me heusch niet ontstellen
Want is de mof niet groot in 't leugens vertellen?
Slechts 4½ dag heeft het geduurd
Voordat het laatste schot werd afgevuurd.
Want op den 5den dag toch kwam
Het infame bombardement van Rotterdam
Toen moest Nederland wel capituleeren
Omdat ze anders meer steden zouden bombardeeren
Maar later bleek de capitulatie héél geen schande
Want het groote Frankrijk viel ook na 6 weken in hun handen
En liep het de Duitschers ook niet mee
Door het schandelijk verraad der N.S.B.
Immers dit feit is zonneklaar
Al schreeuwden ze nog zoo hard „es ist nicht wahr”.
Want omdat zij hun land hadden bedrogen,
Zijn sommige bruggen niet de lucht ingevlogen.
En is er ook niet door N.S.B.-ers die in huizen zaten
Geschoten op onze Hollandsche soldaten.
Mussert, vond dit alles prachtig en mooi
Maar zelf . . . . zat hij ergens verstopt in het hooi
Dit vond hij veiliger dan te vechten
Hiervoor had hij toch zijn knechten.
Alhoewel iedere N.S.B.-er deze lafheid kende
Handhaafden ze hem toch als leider van hun zwarte bende.
En die menschen durven nog wat te vertellen
Van ons Oranjehuis die de dynastie veilig ging stellen.
Wie weet wat de Duitschers hadden gedaan
Als ons Koninklijk Gezin niet naar Engeland was gegaan.
Waren Zij niet veilig weggekomen,
Zeker had de mof Hen gevangen genomen.
Want de schurken hebben danig hun best gedaan
Om die vlucht tegen te gaan.
En veel later hoorden we pas
Hoe gelukkig de ontsnapping was.

Eenige weken na de bezetting van ons land
Stond de benoeming van een Rijkscommissaris in de krant.
Bij het lezen van zijn naam sloeg ieder de schrik om het hart
Het was de Oostenrijksche landverrader, Seiss Inquart
Die mocht dus als belooning voor z'n intrigeeren
Ons lieve Nederland gaan regeeren.
Weldra hield hij z'n eerste openbare rede
En eerlijk gezegd, viel deze ons mede.
Er werd een eigen Staatsbestuur beloofd,
We zouden niet van onze rechten worden beroofd,
En met nog meer van deze mooie dingen
Lieten we ons rustig in slaap zingen.
Want het bleek al gauw,
Dat hij ons lijmen wou.
Maar de baantjes werden gelegd
In handen van Hitlers knecht.
Mussert plukte de vruchten ervan.
Immers, ons land had geen toekomst zonder deze man.
Hij en z'n medewerkers van het landverraad
Kregen benoemingen in de Staat.
Rost van Tonningen bij voorbeeld kreeg als dank,
Het presidentschap der Nederlandsche Bank.
Hoofd van een ministerie werd Goedewaagen,
Omdat hij zich zoo netjes had gedragen.
Maar na korten tijd
Verdween hij weer van het tapijt.
Max Blokzijl, de oud liedjes-zanger
Werd benoemd tot kindervanger.
Op jeugdvergaderingen door hem geleid
Werden alleen leugens en bedrog verspreid.
Onze jongens en meisjes echter, lieten zich niet bepraten,
En wij, grooten, hielden zijn „Brandende kwesties” in de gaten.
Aan het eind van zoo'n avond der nieuwe orde
Vroeg hij, wie lid der jeugdstorm wilde worden.
Van Genechten, onze nieuwbenoemde prof
Werd Procureur-Generaal van het vredes-gerechtshof.
Het duurde echter niet lang met de pret,
Want spoedig werd hij aan de kant gezet.
De oorzaak was, naar men fluisterde
Krankzinnigheid hem aan bed kluisterde.
Oud generaal Seiffart, ik heb met hem te doen,
Werd hoofd van het vrijwilligers legioen.
Dit is een gemeen en groot verraad,
Waar volgens patriotten de doodstraf op staat.
Ze hebben dan ook hun tijd afgewacht
En hem toen door een revolvershot om zeep gebracht.
Dit was de beste straf, ook volgens radio Londen,

Voor iemand die z'n eed aan de Koningin had geschonden.
Hij was niet te eenige de werd doodgeschoten,
Er volgden nog tientallen zijner volksgenooten.
Hen allen te noemen het zij mij bespaard,
Zij zijn dit geen van allen waard.
Woudenberg werd commissaris van het N.V.V.
Maar de leden waren hier niet mee tevree.
Daarom bedankten velen zich van hun bond,
Hetgeen Woudenberg heusch niet prettig vond.
Daarom duurde het nog maar even
Of het N.V.V. werd opgeheven.
Inplaats hiervan werd het Arbeidsfront opgericht
Met het geld dat uit de N.V.V.-la was gelicht.
En al werden de condities nog zoo gunstig gesteld,
Toch hebben zich nooit veel leden gemeld.
Ook de confessioneele bonden wilde hij bekeeren
En ze bij het Arbeidsfront annexeeren.
Van den kansel werd hun echter gezegd :
„Liever bedanken, dan Mussertknecht.”
Ook zij werden toen opgeheven
En niemand weet waar de contributies zijn gebleven.

Nu volgde de benoeming van nieuwbakken magistraten,
Onze oude burgemeesters moesten hun zetels verlaten.
Hiermee bracht de N.S.B., de chaos in ons land,
Immers, waar vond men een N.S.B.-er met verstand?
Maar ook hier werd wat op gevonden,
De leeghoofden werden naar een cursus gezonden.
Daar werd geleerd hoe ze burgemeester moesten spelen
Wel mochten vorderen, nooit mochten stelen.
Dat hun dit ook nog moest worden geleerd
Heeft ons heusch niet gefrappeerd.
Na drie maanden opleiding, ja, het is heusch waar
Waren ze reeds kant en klaar.
Nu nog even een eed van „trouw”
En de benoeming volgde al gauw.

De oprichting der Landstand stond nu voor de deur
Met een zekeren Roskam als directeur.
Maar wgens het plegen van een malversatie
Was hij na een jaar of zoo weer uit de gratie.
En ondanks zijn oneerlijk gedrag
Kreeg hij toch . . . eervol ontslag.
Maar, och, hij is de eerste niet, en zal de laatste niet zijn,
Die het verschil niet weet tusschen mijn en dijn.
Natuurlijk vielen veel meer baantjes in handen dezer heeren,
Maar het is onnoodig hen allen de revue te laten passeeren.
Want ze waren allen even slecht

En brachten er hoegenaamd niets van terecht.
Voeg daarbij Winterhulp uit Nazi-rijk geïmporteerd
Waarvoor al onze liefdadigheidsinstellingen werden geliquideerd.
De bonzen gaven toen bevelen
Houdt collecten, of ga het stelen.
De heer Piek, een onbekende nul,
Werd de baas van het nieuwe spul.
Maar ook hij verdween weer van het tooneel
En heusch niet om een kas teveel.
Nee, dat het om een kas tekort is gegaan,
Daar kunt u zeker van opan.
Want er werd nooit openlijk gezegd,
Waarom dit ontslag werd opgelegd.

— — —
Al spoedig gingen de Duitsche „heeren”
Over, tot het zaken verariseeren.
Dit is geen Hollandsch woord, maar volgens velen
Is het een nette uitdrukking voor stelen.
Want werden Joodsche eigenaars niet op straat gezet
En ging een verwalter in het opgemaakte bed.
Ook de zaken met zoogenaamd vijandelijk vermogen
Werden gestolen zonder mededoogen.
Velen hebben er niet lang plezier van gehad,
Omdat Hitler om mannen verlegen zat.
Ook verwalters moesten naar het front,
Alhoewel geeneen het prettig vond.
Want, u wilt toch zeker wel gelooven,
Dat ze liever bleven rooven?

— — —
Weer kwam er wat nieuws op de proppen.
Wij moesten het lek in het deviezengat stoppen.
Gouden tientjes inleveren, daar begon het mee,
Maar natuurlijk was de mof nog niet tevree.
Zilveren guldens en riksen volgden weldra
En gingen de tientjes achterna.
Ons kleingeld werd nog begenadigd,
Voorloopig waren de heeren verzadigd.
Gedeeltelijk kregen we nu geldsurrogaat,
Want met zilveren pasmunt waren we nog gebaat.
Geen winkelier echter had kleingeld genoeg,
Als een klant hem hierom vroeg.
Men had namelijk lont geroken
En het kleingeld was plotseling ondergedoken.
De Duitschers dol op stelen,
Gaven hierna weer nieuwe bevelen.
Inleveren van pasmunt kwam aan de orde,
Al het geld moest omgewisseld worden.

Zink geld kregen we voor ons edel metaal,
En zoo werden we berooid, arm en kaal.
Deze inlevering was echter pas het begin,
Want . . . spoedig volgde ons koper en tin.
Alles wat men had, vervaardigd van deze metalen
Moest je brengen, daar ze het niet kwamen halen
En was het soms te zwaar om te dragen.
Dan huurde je maar een wagen.
Er was echter uitdrukkelijk bepaald
Dat deze kosten zelf moesten worden betaald.
Het ingeleverde zouden ze wel vergoeden.
Hier moest de Nederlandsche Bank maar voor bloeden.
De vergoeding was niet erg groot
En de menschen schrokken zich gewoonweg dood.
Een koperen bak bijvoorbeeld, 10 gulden gekost,
Werd je voor een paar dubbeltjes van verlost.
Met die brutaliteit hebben ze zich zelf gefopt,
Immers, toen werd het meeste in de grond gestopt.
De koperen melkbussen volgden ras,
Waar iederen melkboer, terecht, trots op was.
Want het was een sieraad van z'n wagen,
De blinkend gepoetste bus te dragen.
Maar wat kon het de moffen schelen,
Zij gaven maar hun doode bevelen.
Bepaling na bepaling stond in de krant
En de dieven sleepten alles uit ons land.
Nog waren de heeren niet tevreden,
Ook de kerkklokken moesten naar beneden.
De kosten hiervan moesten de kerken dragen,
Dat behoeft u natuurlijk niet te vragen.
En dat tuig gaat notabene door het vuur,
Als ze kunnen spreken over cultuur!

In Februari 1941 werd een W.A.-bende gestuurd,
Naar de Amsterdamsche Jodenbuurt.
Provoceeren en uitdagen was hun streven,
Maar er werd hen flink slaag gegeven.
Eén hunner, een zekeren Koot,
Ging aan zijn verwondingen dood.
Hierover schreeuwden ze, moord en brand,
Achteraf waren ze blij, met een Horst-Wessel in Nederland.
Een week hierna kwam het groene canaille,
En arresteerde 500 Joodsche mannen, als repressaille.
Wat voor mishandelingen tegen hen werden bedreven,
Kan met geen pen worden beschreven.
Dit te ontkennen had deze keer geen baat,
Daar het gebeurd was, midden op straat.

Al deze mannen werden op transport gesteld,
Naar Mauthausen, het ergste concentratiekamp, dat Duitschland
telt.

Als protest, zijn de arbeiders van Amsterdam toen spontaan,
Direct hierna, in staking gegaan.
Fabrieken, kantoren en zaken moesten sluiten.
Want, de arbeiders, liepen naar buiten.
Zelfs, van vele Gemeentebedrijven,
Wilde niemand, meer werken blijven.
Toen de staking naar andere plaatsen dreigde over te slaan,
Kondigden de moffen, scherpe maatregelen aan.
Na 2 dagen, werd het werk dan ook hervat,
En de rust keerde terug, in onze stad.
In opdracht der Duitschers toen kwam,
De Joodsche Raad voor Amsterdam.
Na oprichting hiervan, werd door hen beloofd
Dat geen Jood meer, van z'n vrijheid zou worden beroofd.
1½ jaar later, bleek echter pas,
Dat het weer, een grove leugen was.
Intusschen had de Gestapo wat anders bedacht,
En ging verder met de mensenjacht.
Onverwachts, werden er groote groepen,
Voor de Arbeidsinzet, opgeroepen,
Vrijgezellen en vaders van huisgezinnen,
Allen, sleepten ze Mofrika binnen.
Niet alleen, van particulieren bedrijven moesten er veel,
Maar ook Rijks- en Gemeentepersoneel.
Ze kwamen heusch niet allen in hun eigen beroep,
Er moesten ook velen, naar de fabrieken van Krupp.
Ook naar andere Oorlogs-industriën, werden ze gezonden,
Al werd hiermee, het oorlogsrecht geschonden.
Maar wat kon hun dat schelen, geen zier,
Ieder overeenkomst was toch een vodje papier.
Was er onder andere met de arbeiders geen contract gesloten,
Waarin stond, dat ze een driemaandelijksch verlof genoten?
Een maal in Duitschland, met de zorgen voor thuis,
Mocht er zelden iemand naar het ouderlijk huis.
Een slechte ligging en de voeding in het kamp,
Was voor de jongens in Nazi-paradijs een ramp.
En de gróóte organisatie, het „Nederlandsche Arbeidsfront”,
Hield hierover maar z'n mond.
Stel je voor, dat ze hun Duitsche vrienden,
Eens flink de bel aan zouden binden.
Dan werden ze zelf, misschien ontslagen,
En dit risico, mochten ze niet dragen.
Zoo lieten ze de arbeiders, over aan hun lot,
En . . . . zij bleven, buiten schot.

Velen hebben hieruit hun conclusie getrokken,
En zijn na een oproep, niet naar Duitschland vertrokken.
Zij lieten de Duitschers maar schreeuwen
En zijn rustig in Holland gebleven.
Maar de moffen, natuurlijk zéér ontevreden,
Deelden weer nieuwe maatregelen mede.
Alle jongens van 19—21 jaar, die Nederland telde
Moesten zich toen voor de inzet melden.
Maar ook van hen waren er velen die niet toehapten
En de oproep eenvoudig aan hun laars laptten.
Ze gingen niet en bleven eenvoudig thuis,
Waarop het een spel werd van kat en muis.
Vele dagen en vele nachten,
Organiseerden de moffen razzia's en jachten.
Geheele buurten werden afgesloten,
En werd er danig bij geschoten.
In bioscoop, café en op sportterrein,
Ja, zelfs in eigen huis kon men niet meer veilig zijn.
Wie geen ausweiss onder hun neus kon douwen,
Zat gevangen in hun klauwen.
Men ging direct en zonder pardon,
Op transport naar het nazidom.

Het was ongeveer tezelfdertijd,
Toen kwam onze studenten in den strijd.
Al veel eerder hadden deze laten merken
Niet met de Duitschers te willen medewerken.
Integendeel, ze toonden zich ware patriotten
En er was heusch niet met hen te spotten,
Van hoogerhand was toen al bevolen
Sluiting der universiteiten en hoogeschole.
Nu kwam het bericht, dat ze er op konden rekenen,
Dat de scholen opengingen als ze iets wilden teekenen.
Dat „iets" was een verklaring van loyaliteit,
Wat zooveel beteekende, als opgeven van strijd.
Maar er zat hier nog een addertje onder het gras,
Wie niet teekende, werd geacht, dat hij tegen de nieuwe orde was.
Maar de studenten lieten zich niet dwingen,
Geen 10 pct. van hun teekende die dingen.
En terwijl de mof nog te voren mededeelde,
Dat hij, die niet teekende, met z'n vrijheid speelde.
Zij zouden namelijk naar Duitschland worden gebracht
En daar gebruikt worden als werkkraft.
Maar ondanks deze stok achter de deur,
Stelden de studenten ons niet teleur.
Nee, hun houding was waardig en goed,
Vol fierheid en Hollandsche moed.

Er kwam weer iets echt Duitsch barbaarsch,
Het arresteerden van honderden gijzelaars
Die, met hun leven er voor in moesten staan,
Dat geen ander een misdaad tegen de bezetter zou begaan.
Dat was zeer geraffineerd en slecht
En natuurlijk weer tegen het oorlogsrecht.
Maar dat recht en vrijheid niet meer bestonden,
Hadden we al lang ondervonden.
Daar tegenstand nog niet was te wagen,
Moesten we het maar weer gelaten dragen.
Nog een staaltje van hun slinksche manieren,
Was het arresteerden van alle officieren.
Er werd in de pers mededeeling gedaan
Dat ze op zekeren dag naar een kazerne moesten gaan
Om daar te worden geregistreerd.
Niemand hunner dacht, het gaat verkeerd,
Temeer daar ze een treinretour moesten vragen,
Welke kosten de overheid zou dragen.
Bijna allen gingen er dan ook heen,
Aan niet terug komen dacht geen een.
Maar helaas, ze hadden onderschat
Hoe vol de mof met streken zat.
Ze werden namelijk allen gearresteerd
En als krijgsgevangenen naar Duitschland getransporteerd.
Door deze laffe daad der moffen
Werden weer vele gezinnen getroffen.

Weer moest de Joodsche bevolking het ontgelden
Door een bepaling van de Germaansche helden.
Inleveren van radio's was het bevel
En ook de fietsen volgden snel.
Veelal werd een heel oude radio gebracht,
Voor de goede, was een beter onderkomen bedacht.
En de Duitschers konden weinig vermoeden,
Dat het toestel geruimd was met buurman, van Arische bloede.
Gezamenlijk luisteren naar radio Londen
Werd door buurman vanzelfsprekend goedgevonden.
Beiden waren dus hiermede gebaat
En de moffen kregen een oud apparaat.
Met de fietsen haalde men hetzelfde uit
En zoo kregen de moffen een schrale buit,
Veel heeft het echter niet gebaat,
Want toen gapten ze alle fietsen van de straat.
Ook de radio's volgden ras,
Behalve als het van een N.S.B.-er was.
Zij mochten hun toestel behouën,
Maar . . . . moesten het laten verbouwen.

De ultra-kortegolf moest eruit, opdat ze niet luisteren konden,
Naar de uitzendingen der B.B.C. in Londen.
Juist zou zijn, als we hier het spreekwoord toepasten :
Zooals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten.

Steeds ondragelijker werd het nazi-juk,
Grimmig verzet, onder zware druk.
De Duitschers gebruikten weer geweld ;
Er werden executie peletons ingesteld.
Menigeen die streed voor z'n vaderland,
Viel hier door een misdadigershand.
En, ook velen vonden hier den dood,
Die zich hadden ingezet voor een landgenoot.
Wat ze deden was echter voor een goed doel,
Tenminste, volgens menscheijk gevoel.
Ze overvielen post- en distributiekantoren,
Teneinde het economisch leven te verstoren.
Ze maakten met bonkaarten en persoonsbewijzen heel veel klaai,
En stelden hiermee vele onderduikers buiten gevaar.
Ieder dezer werkers was een ware patriot,
Want hij verzachtte het onderduikerslot.
Zij, die vielen hebben hun strijd gestreden,
Dat zij mogen rusten in vrede.
Want, zij hebben hun leven
Voor het vaderland gegeven.
En als dank voor wat zij hebben gedaan,
Zullen hun namen eeuwig blijven voortbestaan.
Ook stierven er dagelijks vele landgenooten,
Die in concentratiekampen waren opgesloten.
Zij, die hier heen zijn verbannen,
Waren meestal, vrouwen en mannen
Die politieke misdrijven hadden bedreven
Of huisvesting aan onderduikers hadden gegeven.
Moordenaars, werden uit gevangenisson ontslagen
En als commandanten der kampen voorgedragen.
Zelfs hen, die levenslang moesten boeten,
Lieten de moffen op vrije voeten,
En benoemden hen toen onverstoord
Tot commandant van Ommen, Vucht of Amersfoort.
Konden zij wreeder menschen,
Als commandanten wenschen ?
Velen onzer zijn de dood ingegaan
Door wat deze ellendelingen hebben misdaan.
Negentienhonderd twee en veertig, in de maand Mei ,
Bracht de mof nieuwe slavernij.
Reeds lang had hij op zijn prooi geloerd
De Jodenster werd ingevoerd.

En wat een minderwaardige daad dit was,
Beseften we allen veel later pas.
De maatregelen kwamen zeer hard aan,
Een zware beproeving moest worden doorstaan.
Acht uur binnen, niet meer reizen, verboden borden,
Vernederd moest dit volksdeel worden.
Dit was nog niets vergeleken,
Bij de nu volgende schurkenstreken.
Het was waarlijk een duivelsplan,
Geheel Nederland sprak er schande van.
Wat was er namelijk bevolen ?
Alle Joden gedeporteerd naar Polen.
Arbeiden zoogenaamd, kind, vrouw en man,
Maar hen vernietigen, was vooropgezet plan.
Doch niet alleen gezonden moesten er naar toe,
Maar ook zieken, oude invaliden, en hoe !
De S.D. haalde ze gewoon uit ziekenhuis en gesticht,
Ze werden als misdadigers van bed gelicht.
Dat er van hen, de meesten zijn omgekomen,
Kan als zeker worden aangenomen.
Ze werden al, over de grens van Nederland
Afgemaakt, door laffe moordenaarshand.
Want moorden is Mofs lust en leven
Daar hebben ze helaas al veel bewijzen van gegeven.
De meubelen, huishoudgoederen, enzoovoort,
Welke aan de Joden hebben toebehoord,
Werden door de Duitschers gekonfiskeerd,
En naar hun Heimat getransporteerd.
Daar werd het aan „ausgebomden” cadeau gegeven,
Als „liebesgaben” ten bewijze van Hollands medeleven.
Betreffende gemengd gehuwden, werd het stilzwijgen bewaard,
Maar hun, werd de Poolsche reis bespaard
Doch in de plaats hiervoor, ontsproot uit de brein der Nazi
Iets monsterachtigs : De sterilisatie,
Bij niet opvolgen van dit Deutsche bevel
Gingen ze als straf, ook naar de Poolsche hel.
En zoo greep het verfoeide Nazisme
Steeds verder om zich heen, met zijn sadisme.
Maar vele Nederlanders, hoe groot gevaar ze ook mochten loopen
Stelden hun huizen voor hun medemensch open.
Als opgejaagd wild, vond men daar een tehuis,
Onttrokken aan 't oog van het Nazigespuis.
Hier gaf men eten, daar gaf men een bed,
En zoo werden duizenden levens gered.
Een voorbeeld zoo kranig, een voorbeeld zoo goed,
Eerbiedige dank, voor deze dappere moed.

In 1943, toen het jaar juist begon,
Scheen voor Nederland de Oranjezon.
En alle storingzenders ten spijt,
Luisterden we naar de B.B.C., ontroerd en verblijd.
We waren verheugd, ondanks alle nood,
De Oranjestam droeg weer een nieuwe loot.
Een prinsesje geboren, in tijden van smart,
Margriet, zoo veraf, doch dicht in ons hart.
In gedachten zonden we naar Canada,
Onze gelukwensen naar Hen in Ottawa,
Een gebed steeg omhoog, een gebed dat hield in,
Een spoedige terugkeer van ons Koninklijk Gezin.

Ons land werd steeds sterker in de boeien gekneld,
Of de Mof roofde menschen, dan wel ons geld.
Hij hield het oog op ons groot bankpapier gericht
Maart '43 kregen we hiervan de inleveringsplicht.
De vijfhonderdjes en duizendjes gingen eruit.
Wij weer verarmd, de moffen de buit.
De zwarthandelaars kregen een gevoelige les
Het sloeg in hun buidels een danige bres.
Dit was de eenige lichtzijde aan deze zaak
Het stelde de profiteurs stevig aan de kaak.
Een lans te breken voor deez' heeren heeft geen zin
Maar de Mof bracht de zwarte handel zèlf erin.
Het was bekend dat veel hunner officieren en soldaten
Dik in de zwarte handel zaten.
En, omdat zij alles wilden koopen.
Waren de prijzen zoo opgelopen.
Wat de Wehrmacht deed was natuurlijk goed,
Zij gaven toch voor ons hun bloed?
Het heeft echter nooit in de couranten gestaan,
Wat ZIJ met HUN ongeldige bankjes hebben gedaan.

Eind April van dit zelfde jaar
Hield de mof weer een andere streek voor ons klaar.
Het Nederlandsche leger in krijgsgevangenschap
De ontmanning van ons volk, een zware klap.
Tegen deze maatregel werd dan ook geprotesteerd
En de algeheele staking geproclameerd.
In alle bedrijven door het heele land
Ging het werk voorloopig aan de kant.
Het moffengespuis hierdoor ontsteld,
Gebruikte natuurlijk weer geweld.
Er werd weer tegen het oorlogsrecht gezondigd,
En het standrecht afgekondigd.
Een doodencijfer hebben we nooit vernomen,

Maar honderden zijn omgekomen,
Een kostbaar offer kostte ons deze moord
Maar de oorlogsproductie was een poosje verstoord
En werkte dit behoorlijk mede
Tot het bespoedigen der vrede
Als extra straf moesten we boete doen
En kregen 12 dagen geen boterrantsoen.
Hiermede kon de mof 2 millioen kilo boter stelen.
En..... onder hun volksgenossen verdeelen.
Al met al vielen een paar honderdduizend man
Weer in de handen van de Duitsche tiran.
En of we nog niet genoeg getreiterd waren geworden,
Kwam de dokterskwestie hierna aan de orde.
De doktoren moesten toetreden tot het Medisch front,
Ze weigerden echter lid te worden van deze bond.
De artsen kregen allen een invulformulier,
Maar het was waarlijk zonde van het papier.
Er was niet één dokter die het invulde,
Al, was met een boete gedreigd van duizend gulden.
Zij volhardden in hun houding, fier en stoer
En stuurden allen hun „bul” retour.
De bepalingen door de Duitschers gemaakt
Werden tenzeerste door onze doktoren gelaakt.
Injecties voor ongelukkige kinders, en al dies meer
Maar de artsen stelden zich hevig teweer.
Request op request werd uitgebracht
Het bezorgde Seys menig slaaplooze nacht.
En omdat ze nu tegen de bevelen in bleven gaan
Ging als straf de dokterstitel eraan.
En op last der leiders van de Duitsche horden
Verdwenen de titels, arts en dokter van de naamborden.
Het duurde echter maar enkele dagen,
Toen mochten zij allen hun titels weer dragen
En dit, zonder dat men had toegegeven,
Dus op het ingenomen standpunt was gebleven.
Zoo zijn we aan het einde van 1943 gekomen,
En hebben hiervan niet noode afscheid genomen.

— — —
Met hoop en verwachting, ja blij van zin,
Gingen we het nieuwe jaar — 1944 — in.
Want we hoopten dit jaar op de legers der bevrijding
Onder Generaal Eisenhower's bekwame leiding.
En de man die de moffen al uit Afrika had gesmeten
Montgomery, vooral niet te vergeten.
Zij zouden het Duitsche addergebroed,
Uitroeien, voor al en voor goed.
Maar in 't begin van het jaar, in de maand Maart

Roerde het Duitsche monster nog even zijn staart.
Onze kustgebieden werden geïnvand.
En alle bewoners daarvan geëvacueerd.
Duizenden gezinnen moesten uit hun huis
De invasie dreigde voor het moffengespuis.
Het huisraad kon men niet meer transporteeren,
Door het moedwillige late bevel van évacueëren ;
Want nu moest alles zoo snel in het werk gaan
Dat men alle bezittingen moest laten staan,
De reden hiervoor was echter gauw gevonden
De inboedels gestolen en naar Duitschland gezonden.
De boeren, waarvan velen ook geëvacueerd
Werden nog zwaarder gedupeerd.
Hun landerijen, 'n oppervlakte van duizenden hectaren
Gingen verloren, voor vele jaren.
Doorstoken dijken, de zee koos haar baan
En vernielde alles, wat in de weg dreigde te staan.
Onvruchtbaar en dor, eens de trotsch van ons land
Verwoeste haardsteden, de boerderijen in brand.
En alle gewassen die te velde stonden
Werden door het water verslonden.
De voedselpositie kwam in gevaar
Honger en ellende waren daar.
Maar wat kon het de moffen schelen
Als zij maar niet hierin behoefden te deelen.
Maar voor alle rampen, welke zij ons brachten
Worden ze gestraft door de Geallieerde machten.
En, zoo we allen willen hopen
Zal niet één zijn straf ontloopen.

— — —
Ik wil nu besluiten met een Koninklijk Woord.
Dat wij vaak door de radio hebben gehoord
Namelijk dat „Nederland herrijzen zal” —
Hoe zwaar ook geschonden, hoe diep ook zijn val.
Als het na deze jarenlange duisternis weer licht
Dan kent iedere Nederlander zijn plicht.
We zetten onze schouders onder het opbouwwerk
En maken ons land weer hecht en sterk.
En is ons land na noeste arbeid van jaren, normaal
Dan kwam dat door onze geestkracht, zoo hard als staal.
En dan zeggen we met de spreuk op ons wapen, mee :
„Ik zal handhaven” ; „Je Maintiendrai” !!
Februari—Maart 1944.

Helaas onze bevrijding heeft niet zoo snel mogen zijn,
Want de geallieerde opmarsch werd gestuit aan de Rijn.
Het ging zoo voorspoedig, na de doorbraak bij Avranches

En daarin zagen we de groote kans.
Ook de groote luchtraids boven ons land,
Brachten nog niet de bevrijding tot stand.
Als leeuwen vochten de parachutisten,
Zelfs nog, toen zij zich verloren wisten.
We zullen niet licht vergeten, dat ze meer dan een week,
Stand hielden bij Arnhem en Oosterbeek.
En duizenden van hen betaalden dezen moed,
Met het hoogste offer, hun leven en bloed.
Dolle Dinsdag kwam, en met haar de verlossing opdagen
Doch we bleven bezet, we voelden ons verslagen.
Boven de rivieren, werd het inplaats van bevrijden,
Een winter van koude en honger lijden.
Bijzonder in het Westen, in de groote steden,
Werd ernstig honger geleden,
Want het voedsel wat daar nog lag opgeslagen,
Was al spoedig door de moffen weggedragen,
Dit verergerde de reeds hooge nood,
En velen stierven dan ook de hongerdood.
Ondanks dit ondraaglijk lijden,
Deed Nederland van zich spreken, in die tijden.
Onze Minister-President voor de radio in Engeland
Proclameerde de Spoorwegstaking voor ons Vaderland.
Direct na de uitvaardiging, was deze algemeen,
Van onze Spoorjongens werkte er niet één.
Deze daad van prachtige solidariteit
Werd er een van enorme strijd.
Want te zijner tijd, zullen we pas volledig weten
Hoe zij zich van deze moeilijke taak hebben gekweten.
Eén ding is zeker, door deze daad,
Stelden zij zich op één lijn met de frontsoldaat.

— — —
Na al deze ellende, kwam het eind van het jaar
En daarmee de arbeidsinzet voor mannen van 17—40 jaar
Omdat maar door 8% gehoor werd gegeven,
Moesten we dag en nacht razzia's beleven.
En dit keer niet alleen in de groote steden,
Maar ook in de dorpen werd zwaar geleden.
We bleven echter moed houden, en op de toekomst hopen,
Al is het ons in die maanden erg tegengelopen.
En eindelijk, na héél lang te hebben gewacht
Werd op 5 Mei, de bevrijding gebracht
Veel is in ons land vernietigd en kapot
We zullen het echter opbouwen, met de hulp van God.
En aaneengesmeed door een hechte Oranjeband,
Doen wij dit dan ook voor Koningin en Vaderland.
Mei 1945.